Tento druhý subjektivní požadavek zmateční stížnost nepopírá, připouštějíc naopak, že obžalovaný chtěl M. cihlami přímo zasáhnouti. Neprávem zastává však zmateční stížnost názor, že skutková podstata zločinu podle § 85, písm. b) tr. z. vyžaduje, aby úmysl pachatelův směřoval primérně k poškození cizího majetku, a že nestačí pouhé vědomí stěžovatelovo, že svým činem, třebas vykonaným za jiným účelem a cílem, poškodí cizí majetek.

Pokud jde o úmysl poškoditi cizí majetek, rovná se subjektivní stránka skutkové podstaty zločinu podle § 85, písm. b) tr. z. úplně subjektivní stránce zločinu podle § 85, písm. a) tr. z. Zákon nečiní v tomto směru rozdíl. Co se pak týče tohoto společného znaku zlého úmyslu, vyznačeného slovem »zlomyslně«, stačí podle ustálené judikatury soudu zrušovacího, že se pachatel k činu rozhodl, ačkoli si byl vědom, že tím protiprávně poškozuje cizí majetek. Pohnutka k činu a konečný účel, jehož pachatel hodlá činem dosíci, jsou s hlediska zločinu zlomyslného poškození cizího majetku bez významu. Pojmem zlomyslnosti vymezuje zákon jen úmyslná poškození cizího majetku od poškození z nedbalosti nebo ze svévole (rozh. čís. 1357, 1541, 1585, 3161 Sb. n. s.). Zákon tedy nevyžaduje animus nocendi jako obmysl nebo pohnutku a nevyžaduje, aby pachatel jednal s nějakým úmyslem, složeným ze škodolibosti a nevraživosti proti majiteli věci, o jejíž poškození jde (dolus coloratus). Platí i zde všeobecné pravidlo § 1 tr. z., podle něhož se vyžaduje, aby pachatel rozvážil a umínil si zlo, jež se zločinem je spojeno, aby se tedy rozhodl k činu s představou všech podstatných známek zločinu. Poškození cizího majetku je tedy zlomyslné čili úmyslné jak tehda, když vinník je přímo obmýšlel, t. j. když způsobení škodného stavu bylo účelem jeho činu, tak i tehda, když jednal za jiným účelem protisociálním (jako na př. v souzeném případě za účelem ohrožení jiné osoby na těle), věda, že z toho vzejde poškození cizí věci (Miřička, Trestní právo hmotné, str. 343, Altmann, Komentář I, str. 256). Z toho plyne pro obor § 85, písm. b) tr. z., že je bez významu, zda úmysl pachatelův směřoval primérně k poškození cizího majetku, při čemž si byl pachatel vědom, že tím přivodí nebezpečí pro některý ze statků uvedeným ustanovením chráněných, nebo zda směřoval přímo a primérně ke způsobení uvedeného nebezpečí, při čemž si byl pachatel vědom, že z jeho jednání nutně nejprve vznikne poškození cizího majetku.

Nelze tedy zmateční stížnosti přisvědčiti, pokud doličuje, že nalézací soud posoudil věc s hlediska hmotněprávního nesprávně po stránce subjektivní a není proto rozsudek stižen hmotněprávními zmatky podle § 281, čís. 9 a), 10 tr. ř.

Čís. 6091.

Trestní řád nemá ustanovení, podle něhož by bylo přípustno napadati opravným prostředkem rozhodnutí, jímž soud zrušovací rozhodl o zmateční stížnosti.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1937, Zm II 237/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl stížnost soukromých žalobců do rozhodnutí soudu zrušovacího ze dne 22. října 1937, jímž byl rozsudek krajského soudu v M. ze dne 1. března 1937 v části obžalovaného A. odsuzující jako zmatečný podle § 290 tr. ř. zrušen a obžalovaný podle § 259, čís. 1 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přestupek podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n.

Důvody:

Nahoře uvedeným rozhodnutím soudu zrušovacího byl z příčiny zmateční stížnosti obžalovaného zrušen vpředu zmíněný rozsudek krajského soudu v M. podle § 290 tr. ř. z povinnosti úřední, pokud byl obžalovaný rozsudkem první stolice uznán vinným přestupkem podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n., a obžalovaný byl podle § 259, č. 1 tr. ř. zproštěn obžaloby vznesené naň pro uvedený přestupek, poněvadž ze spisů bylo zjištěno, že soukromí žalobci nedodrželi lhůtu v § 112, odst. 2 tr. ř. vytčenou, čímž došlo k zániku stihacího práva.

Proti tomuto rozhodnutí podávají soukromí žalobci stížnost dovozujíce, že usnesení o uzavření přípravného vyšetřování bylo prý právnímu zástupci soukromých žalobců doručeno dne 29. srpna 1936 a nikoli dne 27. srpna 1936, byť i je posléz uvedený den uveden na zpátečním lístku.

Stížnost soukromých žalobců bylo odmítnouti jako nepřípustnou, poněvadž trestní řád nemá ustanovení, podle něhož by bylo přípustno napadati opravným prostředkem rozhodnutí, jímž soud zrušovací rozhodl o zmateční stížnosti.

Jen mimochodem se upozorňují stěžovatelé na to, že soud zrušovací zařídil před svým rozhodnutím šetření o tom, zda byla lhůta, o niž jde, skutečně zmeškána (§ 6 zák. čís. 3/1878 ř. z.) a že okresní soud ve V. úředním záznamem zjistil, že koncipient Dr. N. přijal dotčené usnesení dne 27. srpna 1936 a že datum »28./8« ve výpravním razítku spočívá na nedopatření.

Čís. 6092.

Poměr zločinu podle § 99 tr. zák. k přestupku urážky podle § 1 zákona o ochraně cti.

U vyhrůžky zlým nakládáním rozlišuje skutkovou podstatu těchto trestných činů po stránce subjektivní zlý úmysl pachatelův (u zločinu podle § 99 tr. zák. úmysl uvésti ohroženého ve strach a nepokoj, u přestupku urážky podle § 1 zákona o ochraně cti úmysl projeviti ohrožencmu nevážnost).

(Rozh. ze dne 4. ledna 1938, Zm II 546/37.)

Srov. rozh.: č. 102, 474, 4201 Sb. n. s., č. 147, 148 Sb. min. spr.